

Arrest

nr. 148 924 van 30 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gelet op het uitstel verleend op de terechtzitting van 22 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige achtste asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name dat de taliban hem viseren omwille van zijn activiteiten op een legerbasis. Hij herhaalt tevens dat vele mensen in Afghanistan menen dat de actievoerders in de kerk christen zijn geworden.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 94 132 van 20 december 2012 omdat er geen kan geloof gehecht worden aan verzoekers asielrelaas en omdat er actueel voor burgers uit Mazar-i-Sharif geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Zijn overige asielaanvragen werden allen niet in overweging genomen.

Ter ondersteuning van zijn huidige achtste asielaanvraag legt verzoeker een brief bij van zijn advocaat alsook enkele brieven die zijn verblijf in de Begijnhofkerk dienen te bevestigen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad benadrukt in dit verband dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke niet worden ontkracht. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoeker niet verder komt dan het herhalen van en het volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Het middel is overigens onontvankelijk waar het betrekking heeft op de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 2 april en 19 augustus 2014. De Raad is te dezen niet bevoegd zich in onderhavig beroep uit te spreken over voormelde beslissing. Deze diende te worden aangevochten met de in de Belgische wetgeving bepaalde rechtsmiddelen, wat verzoeker evenwel heeft nagelaten te doen. De bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de huidige achtste asielaanvraag nieuw aangehaalde feiten en elementen. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing, dewelke door verzoeker niet afdoende worden weerlegt, dient echter te worden besloten dat verzoeker geen nieuwe elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De neergelegde stukken die zijn verblijf in de kerk moeten staven, tonen immers niet aan dat hij in Afghanistan als afvallige wordt beschouwd of dat hij om dergelijke reden zou zijn bedreigd. Verzoekers verwijzing naar een uittreksel uit het boek "Sharia en nationaal recht in twaalf moslimlanden" vermag deze vaststelling niet in een ander daglicht te stellen. Hierin wordt immers louter een theoretische uiteenzetting weergegeven over de verhouding tussen Islamitisch recht en gewoonterecht, doch hieruit blijkt niet dat, noch volgens Islamitisch recht noch volgens gewoonterecht, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verboden wordt. Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat hij persoonlijk problemen zou kennen in Afghanistan naar aanleiding van zijn verblijf in een Belgische kerk.

Voorts gaat verzoeker er ten onrechte vanuit dat verweerder geen rekening gehouden heeft met het feit dat verzoeker 10 jaar van zijn leven niet in Afghanistan gewoond heeft. De Raad leest immers het volgende in de bestreden beslissing: "In het schrijven van uw advocaat wordt nog gesteld dat uw jarenlange verblijf in Moskou bij een hervestiging in Afghanistan tot een sociaal isolement zou kunnen leiden. Zelf stelt u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u lange tijd uit Afghanistan bent weggeweest, zonder dat u daar een bepaald risico of enige vrees aan koppelt. In ieder geval toont u niet aan dat uw verblijf in Moskou gedurende zes jaar een terugkeer naar Afghanistan zou bemoeilijken. Bovendien zou in 2008 naar Afghanistan zijn teruggekeerd en er tot 2012 verbleven hebben. Uit uw handelswijze is gebleken dat u zelf geen graten zag in een terugkeer naar Afghanistan. Bovendien blijkt uit uw verklaringen niet dat u bij uw terugkeer in een isolement terecht kwam of dat u zich niet meer kon schikken naar de in Afghanistan heersende normen en waarden." Verzoekers betoog is dan ook niet dienstig.

Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit genoegzaam blijkt dat er actueel voor burgers in verzoekers regio van herkomst, zijnde de provincie Balkh, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete argumenten bij die de desbetreffende pertinente vaststellingen, die deugdelijk zijn en steun vinden in het administratief dossier, weerleggen of ontkrachten.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 16 maart 2015, voert verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden omdat zij gevaar loopt en een vrees voor vervolging koestert omwille van haar verblijf in België in een kerk. Onder verwijzing naar 's Raads arrest 135 736 van 22 december 2014 betoogt verzoekende partij dat zij in Afghanistan geen beroep kan doen op de Afghaanse autoriteiten aangezien het gewoonterecht van toepassing zal zijn en op haar, afkomstig uit Mazar al Sharif, de Pashtunwali van toepassing zal zijn. Voorts wijst verzoekende partij naar de opmars van DAESH in Afghanistan en verwijst zij naar arrest 144 923 waarin de Raad de zaak om die reden vernietigt.

Ter terechtzitting van 22 mei 2015 legt verwerende partij informatie neer over de actuele situatie in Afghanistan: "Afghanistan Islamitische Staat in Afghanistan", d.d. 21 mei 2015. Een fotokopie van de informatie wordt aan de verzoekende partij overhandigd.

Teneinde verzoekende partij toe te laten kennis te nemen van de informatie wordt de zaak verder gezet op de terechtzitting van 12 juni 2015.

Verwerende partij stelt dat verzoekende partij niet aantoont dat de hulp die zij van de kerk heeft gekregen gelijkgesteld zal worden aan een bekering. Zij wijst er op dat er geen sprake is van een opmars van IS in Afghanistan, zoals blijkt uit de actuele informatie.

Verzoekende partij is het niet eens met de zienswijze van de commissaris-generaal in de COI Focus Afghanistan Islamitische Staat van 21 mei 2015, en stuurt ter ondersteuning van haar zienswijze een bundel artikelen over de actuele situatie in Afghanistan en de IS aanwezigheid. Zij betoogt dat het besluit dat DAESH in Afghanistan hoofdzakelijk zou bestaan uit buitenlanders niet klopt nu op p. 10 punt 3 van de COI Focus gesteld wordt dat de provinciale politiefchef verklaarde dat de IS-strijders lokale figuren waren, en geen buitenlanders en de Taliban een lokale opstand organiseerde om de IS-strijders te verdrijven. Verzoekende partij vervolgt dat IS zeer veel gebruik maakt van de sociale media zoals gesteld door Osman (p. 13 COI) om jongeren te rekruteren (zij verwijst hier ook naar een door haar ingediend artikel van 24 mei 2015) en zij wijst er op dat zij zelf slachtoffer dreigt te worden van rekrutering, zeker wanneer zij, gefrustreerd omdat zij geen bescherming krijgt in België, teruggestuurd wordt naar Afghanistan. Verzoekende partij vervolgt dat CEDOCA zelf zeer goed op de hoogte is van het feit dat er sprake is van willekeurig geweld in Afghanistan gelet op de wijze waarop zij haar vraag stelt over een aanslag in Jalalabad, zoals blijkt uit bladzijde 16. Verzoekende partij wijst er op dat ook de Pakistaanse president zijn bezorgdheid heeft geuit zoals ook blijkt uit de krantenartikels. Verzoekende partij wijst op een krantenartikel van 7 mei 2015 waaruit duidelijk blijkt dat jongeren zich aansluiten bij IS in Afghanistan en zij benadrukt nogmaals dat zij een ideale kandidaat is voor rekrutering en de asielinstanties daarvoor verantwoordelijk zijn.

Verwerende partij repliceert dat er geen duidelijke redenen zijn om aan te nemen dat IS in Afghanistan op dit moment een bedreiging is zoals blijkt uit de analyse die gebeurd is in de COI Focus. Zij wijst er op dat her en der verhalen en geruchten de ronde doen die niet kunnen gecontroleerd worden of die achteraf ongegrond bleken te zijn. Zij vervolgt dat de naam IS in de mond genomen wordt door de lokale politiefunctionarissen, soms om op die manier centen te krijgen. Bij veel incidenten die onderzocht werden kon de betrokkenheid met IS niet vastgesteld worden. Verwerende partij wijst er tevens op dat er ideologisch tussen de Taliban en IS problemen zijn en IS in Afghanistan voornamelijk op de sociale media aanwezig is. In antwoord op verzoekende partij haar betoog vervolgt verwerende partij dat zij bij het stellen van de vraag over de aanslag in Jalalabad geen juridische kwalificatie heeft gegeven en wijst zij voor wat betreft de analyse van deze aanslag naar haar COI p. 15. Ook de situatie van de Hazara gemeenschap komt in de COI aan bod op p. 14-15. Verwerende partij stelt voorts in antwoord op de

artikelen ingediend door de verzoekende partij dat tot op heden er slechts sprake is van enkele Taliban-commandanten die zich zouden aangesloten hebben bij IS (zie p. 12-16 COI). Tot slot stelt verwerende partij dat uit haar COI blijkt dat de verschillende incidenten die in de krantenartikelen beschreven worden geanalyseerd werden en besproken en dat zowel in de COI of de krantenartikelen de analyse aan bod komt van Borhan Osman.

1.3.2. Waar verzoekende partij aanvoert dat zij gevaar loopt en een vrees voor vervolging koestert omwille van haar verblijf in België in een kerk, wijst de Raad op hetgeen hieromtrent in de beschikking wordt vastgesteld, met name: *“De neergelegde stukken die zijn verblijf in de kerk moeten staven, tonen immers niet aan dat hij in Afghanistan als afvallige wordt beschouwd of dat hij om dergelijke reden zou zijn bedreigd. Verzoekers verwijzing naar een uittreksel uit het boek “Sharia en nationaal recht in twaalf moslimlanden” vermag deze vaststelling niet in een ander daglicht te stellen. Hierin wordt immers louter een theoretische uiteenzetting weergegeven over de verhouding tussen Islamitisch recht en gewoonterecht, doch hieruit blijkt niet dat, noch volgens Islamitisch recht noch volgens gewoonterecht, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verboden wordt. Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat hij persoonlijk problemen zou kennen in Afghanistan naar aanleiding van zijn verblijf in een Belgische kerk.”* Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling en zij werpt er geen ander licht op.

Verzoekende partij toont aldus niet aan en maakt geenszins aannemelijk dat zij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan problemen zou kennen naar aanleiding van haar verblijf in een kerk in België.

Daarnaast werd eerder, in het kader van verzoekende partij haar eerste asielaanvraag, bij 's Raads arrest nr. 94 132 van 20 december 2012 vastgesteld dat aan haar beweerde problemen met de Taliban (en met de mollah en de mensen op straat) omwille van haar werk voor buitenlanders op de legerbasis Camp Marmal, problemen die zij bij haar eerste en volgende asielaanvragen aanhaalde en waar zij zich heden nog op steunt, geen geloof kan worden gehecht. Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat zij omwille van activiteiten voor buitenlanders nood zou hebben aan internationale bescherming of de bescherming van haar autoriteiten.

Verzoekende partij haar stelling dat zij in Afghanistan geen beroep kan doen op de Afghaanse autoriteiten aangezien het gewoonterecht, met name de Pashunwali, van toepassing zal zijn, gezien haar afkomst uit Mazar al Sharif, is een blote bewering. In de mate verzoekende partij meent dat deze bewering steun vindt in de literatuur zoals aangehaald in haar verzoekschrift, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekende partij selectief een aantal passages aanhaalt uit het werk *“Sharia en nationaal recht in twaalf moslimlanden”* en dat zij in haar verzoekschrift *“louter een theoretische uiteenzetting (heeft) weergegeven over de verhouding tussen Islamitisch recht en gewoonterecht, doch hieruit (...) niet (blijkt) dat, noch volgens Islamitisch recht noch volgens gewoonterecht, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verboden wordt. Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat hij persoonlijk problemen zou kennen in Afghanistan naar aanleiding van zijn verblijf in een Belgische kerk.”*, zoals reeds in de beschikking werd gesteld.

De Raad herhaalt dat verzoekende partij niet aantoonde in Afghanistan problemen te zullen kennen naar aanleiding van haar verblijf in een Belgische kerk en dat aan haar beweerde problemen omwille van haar werk op de legerbasis Camp Marmal geen geloof wordt gehecht, hetgeen haar nood aan eventuele bescherming dienaangaande door haar nationale autoriteiten fundamenteel ondermijnt, en in het algemeen haar eventuele nood aan bescherming sterk relativeert.

Betreffende verzoekende partij haar verwijzing naar enkele arresten van de Raad, wijst de Raad er op dat dit individuele gevallen betreffen en 's Raads arresten geen precedentwaarde hebben. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden.

1.3.3. Wat betreft verzoekende partij haar betoog omtrent de actuele situatie in Afghanistan en de dreiging van IS, stelt de Raad vast dat er actueel geen sprake is van een opmars van IS in Afghanistan.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en welke ter terechtzitting van 22 mei 2015 middels een aanvullende nota door verwerende partij werd neergelegd (COI Focus “Afghanistan - Islamitische Staat in Afghanistan”, d.d. 21 mei 2015) blijkt dat er sinds de zomer van 2014 regelmatig berichten in de (sociale) media opduiken van waarnemingen van IS over heel Afghanistan. Deze

berichten dienen volgens verschillende analisten, die de situatie van zeer dichtbij en nauwgezet opvolgen, zoals bv. o.a. Osman Boshan en Kate Clark en hun team van Afghanistan Analysts Network (AAN), analist voor de International Crisis Group in Afghanistan Graeme Smith, en directeur van het Afghanistan Analysts Network Thomas Ruttig, evenwel met de nodige omzichtigheid te worden benaderd, aangezien ze vaak niet kunnen worden geverifieerd en ongegrond blijken. Soms is het niet duidelijk wie er achter gewelddadige incidenten zit, verschillen de meningen hierover, en worden de aanvallen zeer gauw en gemakkelijk in de schoenen van IS geschoven, terwijl er vaak geen enkele zekerheid over bestaat of er concrete aanwijzingen voor zijn (niet officieel opgeëist,...). Vaak is de berichtgeving afkomstig van figuren binnen de overheid of binnen de opstand die om lokale redenen profiteren van de weerslag die het effect dat het gebruik van de "merknaam" IS op media-aandacht heeft. Zo gaven in het verleden Afgaanse lokale gezagsdragers toe (hun uitspraken omtrent) de aanwezigheid van IS te hebben opgeblazen om meer geld en middelen te bekomen. Daarnaast gaat het ook vaak om buitenlandse strijders die hun toevlucht zoeken in Afghanistan naar aanleiding van het militair offensief in Waziristan in Pakistan. Het feit dat het gaat om buitenlandse strijders, deze vaak in groep worden waargenomen en zij plots opduiken, maakt dat nogal vaak snel de link wordt gelegd met IS, ofschoon die personen geen enkele band hebben met IS, maar nagenoeg steeds toebehoren aan andere groeperingen zoals bijvoorbeeld onder meer de Islamic Movement of Uzbekistan (IMU) die zich schuil houden rond Kunduz, waar hun etnische groep woont. De enige door IS in Syrië en Irak, waar de groepering, in tegenstelling tot in Afghanistan, wel op grote schaal aanwezig is en heerst, bevestigde manifestatie van IS in Afghanistan was de oprichting van de groepering "IS in Khorasan" onder leiding van Saeed Hafez Khan en Mullah Abdul Rauf Khadim, leiders welke beiden kort na de oprichting van de groepering, bestaande uit een klein aantal hoofdzakelijk Pakistaanse commandanten en enkele kleinere Afgaanse strijders, om het leven kwamen. Volgens de informatie is er geen enkele aanwijzing dat IS vanuit Syrië of Irak strijders of commandanten stuurt. Als er zich commandanten in Afghanistan loyaal aan IS verklaren, gaat het steeds om misnoegde of buitengesmeten lokale Taliban-commandanten die uit de gratie van de Talibanleiding zijn gevallen. Blijkens de informatie is er echter geen enkele geloofwaardige aanwijzing dat IS in Khorasan sinds de dood van haar leiders betrokken is geweest bij gewelddaden in Afghanistan, op één incident in Logar na. De operationele capaciteiten van IS in Afghanistan, waar hun slag- en mankracht erg beperkt blijft en niet verder gaat dan de oprichting van enkele kampen met kleine groeperingen en kleinschalige activiteiten en propaganda, staan dan ook sterk in vraag. Voorts stelt de informatie dat het paradoxaal genoeg de vaststelling is dat IS nog niet is kunnen doorbreken in Afghanistan en dit te danken is aan de Taliban, die nog steeds de grootste operationele capaciteit heeft en bedreiging vormt voor de stabiliteit van Afghanistan. De Taliban is lokaal ingebed en hangt een ideologie aan die niet te rijmen valt met het salafisme van IS. Volgens de analisten geeft de Taliban duidelijk aan dat ze geen concurrentie dulden op het slagveld en hebben ze in die zin al opgetreden tegen groeperingen die zich trouw aan IS hebben verklaard. Een samengaan van Taliban en IS is volgens de analisten dan ook heel onwaarschijnlijk. IS is in Afghanistan, zo blijkt uit de informatie, hoofdzakelijk aanwezig in de media en niet op het terrein.

De door verzoekende partij per brief d.d. 9 juni 2015 aan de Raad overgemaakte bundel artikelen doet geenszins afbreuk aan, en sluit integendeel aan bij voormelde informatie van het Commissariaat-generaal omtrent de aanwezigheid en 'opmars' van IS in Afghanistan. De artikelen, waarvan er enkele afkomstig zijn van Osman Borhan, die samen met zijn team de ontwikkelingen rond IS in Afghanistan op de voet volgen en wiens analyses voor de website van AAN de belangrijkste bronnen van de COI Focus van het Commissariaat-generaal zijn, sluiten immers aan bij en ondersteunen de vaststellingen in de informatie van de commissaris-generaal (en zijn gevolgtrekkingen hieruit) dat IS voornamelijk in de (sociale) media aanwezig is en niet echt op het terrein, dat verschillende incidenten zeer gauw gelinkt worden aan IS zonder dat hierover zekerheid bestaat of deze door IS officieel worden opgeëist, dat men de aanwezigheid van buitenlandse strijders in verband brengt met IS, louter en alleen omdat het buitenlanders betreft, terwijl het vaak niet zeker is dat ze tot IS behoren, en dikwijls van andere gewelddadige groeperingen deel uitmaken, dat na het oprichten van het IS- kalifaat in Khorasan de leiders omkwamen, dat de IS in Afghanistan nog niet erg operationeel optreedt en zeer beperkt aanwezig is, en dat dit voornamelijk te danken is aan de Taliban die zich vijandig opstelt tegen en op meerdere plekken in Afghanistan in gevecht is met IS. De bedreiging door IS in Afghanistan is aldus, zo wordt in enkele van de artikelen gesteld, tot dusver overroepen.

Er zijn aldus heden, zo blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier alsook deze door verzoekende partij aangebracht, thans geen duidelijke redenen om aan te nemen dat IS in Afghanistan op dit moment een bedreiging is. Verzoekende partij toont het tegendeel geenszins *in concreto* aan. Ze toont niet aan dat de informatie van de commissaris-generaal foutief is en dat diens gevolgtrekkingen, met name dat er thans in Afghanistan geen sprake is van een

opmars van en bedreiging door IS, ongeacht en daargelaten in welke mate hun samenstelling bestaat uit buitenlanders dan wel lokalen en in het voornamelijk lokale (voormalige) Taliban-commandanten, bijgevolg onjuist zijn. In tegendeel, de door verzoekende partij aangebrachte artikelen bevestigen grotendeels de informatie van de commissaris-generaal en diens gevolgtrekkingen.

Het feit dat IS, zoals verzoekende partij betoogt en uit de door haar aangebrachte informatie blijkt, in Afghanistan actief rekruteert via sociale media doet niets af aan de vaststelling dat de groepering, zo blijkt zowel uit de informatie vervat in het administratief dossier als deze aangebracht door verzoekende partij, vandaag de dag geen bedreiging vormt in Afghanistan en er van een opmars geen sprake is. Overigens kan de Raad slechts vaststellen dat indien IS rekruteert en propaganda voert via sociale media dit eveneens geldt voor andere landen, zoals zelfs de Westerse landen. Verzoekende partij haar vrees zelf persoonlijk het slachtoffer te worden van rekrutering door IS is hypothetisch en niet aannemelijk of overtuigend nu nergens uit de informatie -noch die van het Commissariaat-generaal, noch die van verzoekende partij zelf- blijkt dat er sprake is van een gedwongen rekrutering/inlijving, doch dat het daarentegen gaat om een tot nu toe beperkte groep van hoofdzakelijk misnoegde Talibanstrijders en soms jongeren, die zich (via de sociale media) aangetrokken voelen tot IS door het zien van het geweld/macht en vanuit een (religieus) extremisme en wrok tegen staatsapparaten/regeringen en buitenlandse troepenmachten. Zoals verzoekende partij zelf stelt, gaat het om jongeren die er zelf voor kiezen om zich bij IS aan te sluiten en is er aldus geen sprake van een gedwongen inlijving. Van een risico voor verzoekende partij, die zich zelf als een ideale kandidaat voor rekrutering beschouwt vanuit een frustratie omwille van het mogelijk ontlopen van bescherming in België en daarom de asielinstanties verantwoordelijk acht voor een eventuele rekrutering, door IS te worden gerekruteerd, is aldus geen sprake, nu blijkens de informatie de personen die van IS deel uit (beweren te) maken hiervoor zelf bewust kiezen. Het betreft dus veeleer een keuze, en geen verplichting/dwang tot de groepering toe te treden.

1.3.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet verwijst de Raad opnieuw integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie van het Commissariaat-generaal, vervat in het administratief dossier alsook die gevoegd bij de aanvullende nota van 18 mei 2015 (EASO Country of Origin Information Report - Afghanistan-Security Situation, januari 2015), waaruit genoegzaam blijkt dat er actueel voor burgers in verzoekende partij haar regio van herkomst, zijnde de provincie Balkh, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele argumenten bij die de desbetreffende pertinente vaststellingen weerleggen of ontkrachten. Zij oppert zeer algemeen dat CEDOCA zelf zeer goed op de hoogte is van het feit dat er sprake is van willekeurig geweld in Afghanistan, en verwijst hiervoor naar een vraag die gesteld wordt in de informatie van CEDOCA over een aanslag in Jalalabad. Zij brengt echter geen concrete en objectieve informatie aan waaruit zou kunnen blijken dat de informatie van de commissaris-generaal niet langer juist is en dat diens gevolgtrekkingen dat er actueel voor burgers in de provincie Balkh geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, onjuist zouden zijn.

1.3.5. Verzoekende partij gaat niet in op de grond in de beschikking met betrekking tot haar foutieve en allerm minst dienstige kritiek als zou de commissaris-generaal geen rekening hebben gehouden met het feit dat zij tien jaar van haar leven niet in Afghanistan heeft gewoond. Zij brengt geen concrete en valabele argumenten aan die deze en de andere vaststellingen in de beschikking en de vaststellingen gedaan in de bestreden beslissingen vermogen te ontkrachten of weerleggen.

1.4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS